

2016. április

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Hálát adok a jó Istennek, hogy megérhettem ezt a napot – mondta a kilencvenéves nagymama születésnapján gyermekei, unokái és dédunokái körében –, hogy itt vagytok körülöttem. Most ajándékokkal halmoztok el, köszönöm nektek, mindegyikőtöknek külön-külön! Ebből is látom, hogy szerettek engem. Minden nap imádkozom mindegyikőtökért külön-külön, mert nagyon szeretlek titeket. Tudjátok, Isten végtelenül jó, attól függetlenül nagyon szeret titeket, hogy ti mikor, mit gondoltok Róla. Én pedig azért imádkozom, hogy ti is mindig szeressétek Őt, akármilyen történeteket, mert csak így lehetek boldogok. A nagymama itt könnyekben tört ki. A szobában percekig meghatott csend volt. A legnagyobb fiú, maga is nagyapa, aki vallásos neveltetése ellenére karrierje érdekében nem kötött egyházi házasságot, gyerekeit se kereszteltette meg, ugyancsak könnyeivel küszködve törte meg a csendet: Édesanyám, honnan van benned ennyi szeretet?

Élete során mindenki követ el bűnöket. Sokan sokszor esnek bűnbe, kevesen kevészer. Még Péter is vétkezett, mikor – mai szóval – elhatárolta magát az Úrtól! Hátat fordított az Úrnak, Ő, aki szem- és fültanúja volt sok csodájának, aki ott volt Vele a Tábor hegyén, aki hallotta a valaha is elhangzott legfenségesebb tanítást. Azt mondja, hogy nem is ismeri, amikor ajkán talán még meg sem száradt az átváltoztatott bor egy cseppje! Hányan, hányszor kerülünk olyan helyzetbe, hogy vélt, vagy kilátásba helyezett előnyökért elfordulunk az Úrtól, letérünk követésének útjáról, nem az Ő tanítványához méltóan viselkedünk!

A vétkezéskor előbb utóbb megszólal a lelkiismeret, felébred a bűntudat. Sajnálni kezdi, hogy úgy viselkedett, ahogy nem kellett volna, saját magához nem illően cselekedett. Megbánja azt, amit tett, és elhatározza, hogy hasonló esetben nem így fog eljárni. Sajnálkozik, sajnálja azt, ami megtörtént, sajnálja önmagát, sajnálja, hogy nem felelt meg a saját magával szemben támasztott ideálnak. Jó és örömdel, ha valaki belátja, hogy hibázott, és a továbbiakban el akarja kerülni a hasonló hibát. Ez a fajta bánat azonban nem igazi bűnbánat, sokkal inkább megsebzett önszeretet. A vétkeket az bántja, hogy gyenge volt, csalódnia kellett önmagában. Júdas árulása után rádöbben, hogy nagyon nagy bűnt követett el, hogy a kapott harminc ezüst éppúgy nem ér semmit, mit ő maga. Megveti saját magát, önszeretete öngyűlöletbe csapott át. Eldobja életét, mintegy leselejtezi önmagát.

Idézetek fel olyan eseteket ismerőseitek, barátaitok köréből, amelyekben valaki vállalta hibájának, bűnének következményeit és őszintén igyekezett jóvátenni az okozott kárt! Hogyan tudjátok segíteni a kölcsönös el- és befogadást olyan esetben, amikor valaki egészségi, vagy egyéb állapotának megromlása miatt érez bűntudatot, és hajlamos magát értéktelennek tekinteni?

Jézus példabeszédében (Lk 18, 9-14) a farizeus önszeretete olyan nagy, hogy önmagában csak szépet és jót lát. A bűnbánat, a megtérés igénye fel sem merül benne. A vámos viszont bűnössége tudatában Isten irgalmát kéri. Az igazán mély és őszinte bűnbánathoz hozzá tartozik annak belátása, hogy gyengék és esendőek vagyunk, csak saját magunkra támaszkodva eleve kudarcra vagyunk ítélve, de Isten irgalmában bízhatunk. A tékozló fiú is, amikor felmérte saját nyomorúságos helyzetét, magába szállt és belátta, hogy csak apja segíthet rajta, hozzá kell fordulnia (Lk 15, 17-18). Az apa pedig várja fiát, megbocsájt neki, és visszafogadja fiának. Isten irgalmassága nem abban nyilvánul meg, hogy meg nem történtnek tekinti az elkövetett bűnt, hanem abban, hogy mindig készen áll a bűnét őszintén megbánónak megbocsátani.

Hogyan tudjátok gyerekeiteket úgy irányítani, hogy ne csak a megsebzett önszeretet, hanem Istentől való elfordulásuk miatt érezzenek bánatot, és így induljanak el a megjavulás útján?

Péter harmadik tagadása után megszólalt a kakas, „akkor az Úr hátrafordult, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, hogy azt mondta neki: »Mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor is megtagadsz engem.« Péter ekkor kiment, és keservesen sírni kezdett” (Lk 22, 61-62). Isten nem mennydörgés és villámlás közepette parancsolta meg Péternek, hogy szálljon magába, elég volt a Jézus szavára emlékeztető kakasszó. Ezt a kakasszót csak Péter érthette meg, Jézus nem megszégyeníteni akarta Pétert, hanem elindítani a megtérés útján. Isten gyengéden bánik a bűnösökkel, nem akarja összetörni a lelkét, a bűnösök is feltétel nélkül szereti. Isten nem türelmetlen, éveken, évtizedeken át várja haza elkóborolt gyermekeit, anélkül, hogy éreztetné velük rosszsorsát. Isten irgalmas pedagógiájáról a zsoltáros így szól: „Nem akarom az istentelen halálát, hanem azt akarom, hogy letérjen útjáról, és éljen.”

Idézetek fel életetekből olyan eseteket, amikor egy-egy fontos döntésekben meghatározó szerepet játszott egy halk, mások által talán észre sem vett jel, egy szó, amelyről azonban tudtátok, hogy Isten ezzel üzen nektek!

Isten irgalmas szeretete a legtöredelmesebb bűnbánatot, a legfájdalmasabb megtérést is szívmengető élménnyé teszi.

Este, mikor a születésnap ünnepség után kettesben maradtak, a legidősebb fiú felesége elgondolkozva mondta: Csodálatos asszony a te édesanyád! Mindig árad belőle a szeretet, az ő szeretetének a forrása kiapadhatatlan. Igen – vette át a szót férje –, erre jöttem rá én is. Tudom a választ kérdésemre, hogy honnan van benne ennyi szeretet. Isten végtelen, irgalmas szeretetével szeret. Mi akkor, amikor karrierünk érdekében tartózkodtunk hitünk nyilvános megvallásától, nem akartuk Istent elutasítani, de nem mertünk ráhagyatkozni, nem bízunk eléggé szeretetében, vagyis nem szerettük igazán. Édesanyám imádságos szeretete értette meg velem, hogy Isten szeretete nem fogyatkozott meg irántunk. Anélkül, hogy ezt szorgalmazta volna, mindig azon volt, hogy megértesse velünk: Isten hazavár, sohasem késő magunkba szállni és bízva Isten irgalmas szeretetében felkerekedni és elindulni Feléje.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke